

[Gert Petersen]

Gert Petersen (SF):

For mit og statsministerens gode rygteskyld bliver jeg nødt til at indskærpe og understrege, at jeg ikke har sammenlignet statsministeren med Margaret Thatcher, men da hr. Ellemann-Jensen, hr. Poul Schlüter og hr. Maisted trådte frem en efter en så jeg dem for mit indre øje smelte sammen til et billede af Margaret Thatcher, og det var et mareridt.

Formanden:

Det er også formandens opgave at forsvare udenlandske statsledere.

Mimi Jakobsen (CD):

»Regeringen har måske ikke det klareste flertal, man kunne ønske sig. Derfor kan det blive nødvendigt, at de ansvarlige partier, der tidligere har været rede til at stå bag den nødvendige politik, fortsat lever op til dette ansvar. Vi har tillid til, at man i forståelse for situationens alvor vil give regeringen den nødvendige støtte og den nødvendige arbejdsro. Vi har ikke set noget bæredygtigt alternativ til den politik, regeringen har lagt frem. Et sådant alternativ eksisterer ikke. Derfor er tiden ikke inde til fikse ideer og fantasiprojekter, men til at sikre folkestyrets fremtidige funktionsduelighed.«

Dette var et citat fra Folketingstidende 1978, sp. 137-138, af venstres politiske ordfører, hr. Ellemann-Jensen, som talte så mægende til folkestyret, da de sammen med socialdemokratiet indgik dette historiske regeringssamarbejde.

Med lidt mindre pompøsitet, men med den samme vilje til samarbejde indgik centrum-demokraterne i maj i år et økonomisk forlig sammen med andre partier, som måske manglede noget i pompøsiteten, men som til gengæld indeholdt nogle realistiske muligheder for at få taget de første skridt i en anden retning og i en anden kurs. Det er aldrig blevet fremstillet af forligspartierne, som om man nu havde reddet Danmarks situation. Der er hele tiden blevet talt om, at dette er en proces, der vil løbe over flere år, men der er også blevet talt om, at det er nødvendigt med en balancegang, således at man ikke strammer så hårdt, at man slår for meget i stykker.

Meget af det indgåede forlig er endnu ikke gennemført; det er allerede kommet frem i

dag. Vi har endnu ikke set udmøntningen og virkningerne af den støtte og de lempelser, der er sket for erhvervslivet, og vi har ikke fået vedtaget de 8 mia kr. i offentlige besparelser, som forliget indeholder en aftale om.

Derimod har vi set en momsforhøjelse, og vi har også set virkningerne af denne momsforhøjelse allerede. Det private forbrug er faldet betydeligt og markant, og det vil det formodentlig blive ved med. Der er da også brancher nok i dette land, der allerede har mærket dette fald i forbruget – jeg skal bare nævne automobilbranchen og byggebranchen, som vist ikke ønsker yderligere stramninger lige med det samme; jeg tror, de har fuldt op at gøre med at forsøge at løse de problemer, de allerede har. Derfor er det nødvendigt med denne balance.

De 8 mia kr. i besparelser har naturligvis ikke været nemme at finde for nogen af partierne. CD vedkender sig besparelseslisten, visse steder vedkender vi os den med tilfredshed, fordi vi føler, man har rettet op på nogle urimeligheder, men mange steder er det med beklagelse og direkte med sorg, at man må sige, at nu er det nødvendigt at gribe ind også her og bremse nogle aktiviteter, som vi ellers kunne have ønsket fremmet.

Men det er morsomt med de offentlige besparelser, for det er så uendelig populært at tale om dem, og jo flere milliarder kroner man kaster om sig med, jo mere populær bliver man, vel at mærke indtil man holder op med at tale generelt og begynder at tale nogle interessegrupper imod og træde nogle grupper over tærerne. Enhver kan jo se, at naboen kan spare; det kan vi da alle sammen. Selvfølgelig kan naboen undvære noget af sin luksus, men ens egne livsfornødenheder og de velerhvervede rettigheder skal der vel i hvert fald ikke pilles ved. Det er jo holdningen, og det er den holdning, det tager tid at ændre. Ikke desto mindre indeholder planen altså besparelser på 8 mia kr. i den offentlige sektor, hvor jeg bare skal erindre om, at det pompøse regeringssamarbejde i 1978 indeholdt besparelser, der i 1981 ville have svaret til 2,6 mia kr. Det vil jeg så lade ligge. Jeg skal bare understrege dette for at bortvise hr. Ellemann-Jensens påstand om, at nu er regeringen drejet bort fra den midterkurs, som kendetegnede den i SV-regeringens tid. Ja, det er den måske nok, men så er det til den rigtige side. Jeg skal slet ikke omtale